

POSTANOWIENIE

Dnia 3 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 3 sierpnia 2023 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **J. C.**

skazanego z art. 200 § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 15 grudnia 2022 r., sygn. akt II Ka 291/21,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Nowym Targu

z dnia 22 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 421/19,

1) **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**

2) **obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

WZ

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Targu z dnia 22 grudnia 2020 r. (sygn. akt II K 421/19) J. C. został uznany winnym czynów z art. 200 § 1 i § 4 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności. Wyrok ten został następnie utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 15 grudnia 2022 r. (sygn. akt II Ka 291/21).

Od powyższego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi:

„bezwzględna przyczynę odwoławczą, tj. art. 439 § 1 pkt 2 KPK poprzez nienależytą obsadę sądu, albowiem w składzie sądu brały udział osoby powołane na urząd sędziego na ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3).

Rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- obrażę przepisu art. 185a § 2 k.p.k. przez uznanie przez Sąd II instancji za prawidłowo przeprowadzony dowód z przesłuchania małoletnich Z. L. i Z. L.1 pomimo braku zawiadomienia o terminie przesłuchania J. C. jako osoby podejrzanej celem umożliwienia mu ustanowienia obrońcy do uczestniczenia we wskazanej czynności i obrony jego praw.*
- obrażę przepisu art. 200 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. przez uznanie przez Sąd II instancji, że dwie opinie biegłej psycholog K. B. stanowią opinię w rozumieniu k.p.k., podczas gdy biegła nie wykonała podstawowych czynności w sprawie,*
- obrażę przepisu art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 185a § 1 k.p.k. przez oddalenie przez Sąd II instancji wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie małoletnich po uprzednim przedstawieniu treści wniosku,*
- obrażę przepisu 7 k.p.k. przez błędną ocenę zeznań świadków, opinii biegłych oraz zeznań pokrzywdzonej.”*

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu II instancji.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej okazał się bezzasadny. Całość uzasadnienia kasacji sprowadza się do przytoczenia nielicznego wybranego, dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego, a także sądów europejskich dotyczącego zagadnienia prawidłowej obsady sądu w kontekście m.in. reformy Krajowej Rady Sądownictwa ustawą z dnia 8 grudnia 2017

r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3).

Analiza akt sprawy oraz uchwały KRS nie pozwala na wysnucie wniosku, jakoby zachodziła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. (I KZP 2/22, OSNK 2022, nr 6, poz. 22) brak podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że należy wykazać in concreto, że z uwagi na dające się zidentyfikować okoliczności związane z powołaniem danego sędziego do sądu, istnieją tego rodzaju wątpliwości, iż sąd w składzie którego zasiada taki sędzia jest sądem nienależycie obsadzonym. Jak wynika z dokumentów, kwestia powołania sędziów orzekających w sprawie nie wskazuje na zaistnienie takich wad, które powodowałyby konieczność uznania, że w istocie w tej konkretnej sprawie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza opisana w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. Zwłaszcza, że w tym zakresie poszerzonej argumentacji nie przedstawił sam skarżący, pozostając na bardzo ogólnych twierdzeniach, bez powiązania ze sprawą. Nie wskazał żadnych okoliczności, które in concreto prowadziłyby do potwierdzenia się sygnalizowanych przez niego obaw w odniesieniu do niezawisłości członków składu Sądu odwoławczego w niniejszej sprawie.

Pozostałe zarzuty kasacyjne zostały nieprawidłowo skonstruowane, gdyż skarżący nie kwestionuje sposobu przeprowadzenia postępowania odwoławczego (brak wskazania na art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.). Sąd odwoławczy utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji, podzielając stanowisko tego ostatniego.

W odniesieniu do poszczególnych zarzutów można odnieść wrażenie, że kasacja stanowi powtórzenie apelacji niemalże na zasadzie kopiuj-wklej. Skarżący wskazuje mankamenty postępowania w odniesieniu do zastosowania procedury przewidzianej art. 185a k.p.k. tak, jakby to Sąd odwoławczy sam przeprowadzał dowód. Tak však nie było – Sąd rozpoznając apelację potwierdził jedynie stanowisko Sąd a quo w przedmiocie interpretacji i zastosowania prawa

procesowego. Skarżący nie pozycjonuje swoich zarzutów w optyce standardu kontroli odwoławczej, ale prezentuje ponownie (jak uczynił to w apelacji) swoje stanowisko na temat ewentualnych mankamentów procedury z art. 185a k.p.k. Podobnie należy odczytać rozbudowany wywód dotyczący opiniowania w sprawach podejrzenia przestępstw seksualnych w przypadku małoletnich. Jest on interesujący, ale nie odnosi się do sposobu procedowania przez Sąd odwoławczy w takim sensie, że przekonywałby o rażącym naruszeniu przez ten właśnie Sąd prawa procesowego, które miałyby istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Ostania grupa zarzutów zogniskowana wokół art. 7 k.p.k. obejmuje właściwie sposób procedowania i wyciągania wniosków ze zgromadzonego materiału dowodowego przez Sąd I instancji. Skarżący nie wiąże ich z postępowaniem odwoławczym (poza oczywistą konstatacją, że Sąd II instancji podzielił te ustalenia Sądu a quo). Nie jest to wystarczające do spełnienia rygorystycznych wymogów stawianych przez k.p.k. w odniesieniu do kasacji.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

[SOP]

(R.G.)